

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik izdanja
Tea Jovanović

Naslov originala
Sheila O'Flanagan
“Better Together”

Copyright © 2012 Sheila O'Flanagan
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-278-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

Šila O'Flanagan

BOLJE NAM
JE ZAJEDNO

Prevela
Ivana Milaković

Čarobna
knjiga

Zahvalnice

Uvek je bolje zajedno kada ideju koja mi je u glavi treba pretvoriti u knjigu koju bi ljudi želeli da čitaju! Prava sam srećnica što oko sebe imam ljude koji će mi pomoći na tom putu. I zato, neizmerno sam zahvalna:

Svom agentu, Kerol Blejk
Svojoj urednici, Marion Donaldson
Fantastičnim ljudima iz izdavačke kuće *Hachette/Headline*
Svim svojim izdavačima i prevodiocima širom sveta.

Porodica i prijatelji mi pružaju bezrezervnu podršku, i na tome nikada neću moći dovoljno da im zahvalim.

Posebno zahvaljujem Kolmu na svemu.

Veliko hvala Andrei Smit na zabavnom razgovoru punom informacija o honorarnom novinarstvu, mada, nažalost, tračeve nisam mogla da iskoristim...

Hvala prodavcima knjiga i bibliotekarima kojima uspeva da velikom broju ljudi pruže radost čitanja.

I, naravno, neizmerno hvala svim mojim čitaocima, bilo da se radi o štampanim ili elektronskim izdanjima. Osećam se kao da mnoge od vas lično poznajem, preko mog sajta – Fejsbuka i Tvitiera. Uvek se obradujem kad vas upoznam, bilo virtuelno, bilo u stvarnom životu. Srećno čitanje!

Prolog

Šeridan Grej je znala da je članak koji je napisala, ispunjen tragedijom, dramom i dugo čuvanim tajnama, jedan od njenih najboljih. Priča je neodoljiva, i pronašla je pravu meru. Bila je puna saosećanja tamo gde bi se saosećanje i očekivalo, i kritički nastrojena tamo gde je trebalo. Bilo je to sve što su joj tražili, pa i više od toga. Članak će zauvek izmeniti živote onih koji su umešani u tu priču.

A promeniće i njen. Bar se nadala da hoće. Zato ga je i napisala. Da sve promeni. Da se vrati na staro. Da se vrati na ono kad je imala sve što je želela.

Pa, skoro.

Zurila je u monitor. Da li je uopšte moguće vratiti se na staro? I da li bi ikad mogla da zaboravi ljude o kojima je upravo pisala? Ljude koji su postali deo njenog života.

Moraće. Jer, to je jedini način da bude pobednik. Oduvek je želela da bude pobednica, a uz ovu priču to je i bila.

Dok je ubacivala tekst u memoriju i sklapala laptop, shvatila je da ne zna da li je nagrada vredna toga. Pa čak ni da li je to nagrada koju i dalje zaista želi.

Prvo poglavlje

Šeridan se toliko unela u pisanje novinskog izveštaja da je bez razmišljanja ignorisala obaveštenje o prispeću novog mejla. Prsti su joj i dalje leteli preko tastature dok je opisivala sinoćnu karnevalsku atmosferu u Dablinu, kada je neverovatna gomila ljudi došla da gleda nacionalnu fudbalsku reprezentaciju Brazilki koje su u gradu igrale prijateljsku utakmicu. Događaj je bio izuzetno zabavan, pun raskošnih boja i dobrog raspoloženja, a pomoglo je i neočekivano lepo vreme, koje su – pisala je Šeridan – brazilske žene donele sa sobom, zajedno s fudbalskom veštinom, vedrinom, i nesumnjivo dobrim izgledom. Dobar deo gomile činili su momci-tinejdžeri koji su pratili svaki pokret fudbalerki, i svaki put kada bi lopta dospela do glamurozne napadačice, stadion bi postao osvetljen hiljadama bliceva. Na veliko zadovoljstvo navijača, devojke su nakon utakmice pozirale na terenu kako bi mogli i dalje da ih slikaju.

Iz Šeridaninog ugla, pokrivanje tog događaja bio je baš lep zadatak, nasuprot onim vremenima kada su je slali u nedodijte da po pljuskaju gleda turobne muške utakmice. Želela je da i čitaoci *Siti skoupa* – najtiražnijih dablinskih novina – osele tu atmosferu, ali i da, priznade ona sebi, na najpozitivniji mogući način predstavi žene kojima sjajno ide nešto što se po tradiciji smatra muškim sportom.

I zato se oko tog teksta posebno trudila, dajući sve od sebe da pogodi pravu meru. Nije skrenula pogled sa ekrana sve dok Martin Pael, urednik sportske rubrike, nije odgurnuo hrpu papira i seo na čošak njenog stola.

„Izgleda da je stigao taj dan.“ Martinovo inače snuždeno lice izgledalo je još turobnije, sa oklembesanim brkovima od kojih se činilo baš potištenim. „Stiglo s vrha.“

Šeridan oseti kako joj srce brže kuca dok je otvarala mejl čiji je naslov bio „Budućnost *Siti skoupa*“ i pogledom preletala preko sadržaja.

Nedeljama su se širile glasine o novinama za koje je radila tokom proteklih pet godina. Zaposleni bi sve glasine saslušali, a imali su i neke svoje ideje, ali niko nije zaista znao kakva će biti sudbina lista koji je izlazio već trideset godina. Svi su priznavali da će nešto morati da se menja. Novinska industrija je bila na klimavim nogama, a *Siti skoupa* je u poslednjih godinu dana krvario zbog novčanih gubitaka. Svi su znali da će pre ili kasnije nešto da pukne. Reporterer su već nedeljama tračarili o tome. Činilo se da je trenutak stigao.

„Š'a misliš?“, upita Martin.

„Pojma nemam.“ Šeridan skloni plamenocrvene uvojke s lica i veza kosu bledozelenom gumicom koju je izvukla iz fioke. „Pretpostavljam da bi mogli da probaju da dodatno smanje troškove.“

Novine su pre nekoliko meseci predstavile niz mera za smanjenja troškova, od kojih je većina nervirala novinare, a nije dovela do željene uštede.

„Nadam se da je reč samo o smanjenju troškova“, reče Martin. „Da nije nešto gore.“

„Pa, da. I ja.“ Šeridan zateže gumicu. „Ali mi smo institucija, Marti, moraće nešto da smisle.“

„Ma da. Sve što su do sada smislili bilo je smanjenje troškova – naših, naravno, ne njihovih.“

Šeridan se isceri. Martin je voleo da maksimalno troši na račun firme.

„Kako ti ide članak?“, Martin klimnu glavom ka tekstu na ekranu. „Još malo pa gotovo.“ I sama baci pogled. „Bilo je baš zabavno, i lepo je za promenu videti i devojke na terenu.“

„Vala je bilo dobrih riba.“ Martin je već video fotografije.

„Dobrih sportistkinja“, podseti ga Šeridan, i on klimnu glavom, premda je znala da se on samo reda radi slaže da žene mogu biti dobre sportistkinje. „I nijedna nije izigrala divu.“

„Pitam se hoćemo li svi biti tu da izveštavamo o kvalifikacijama za Evropsko prvenstvo?“, upita Martin, koji je uživao da priča o fudbalu s jedinim ženskim sportskim novinarom u redakciji.

„Nadam se.“ Šeridan je izgledala zabrinuto. „Irska sad ima odlične šanse. Želela bih da *Skoup* u potpunosti podrži tim.“

„Ti bi trebalo da budeš nepristrasna.“

„Idi begaj, Pauale.“ Šeridan se glasno nasmeja. „Kad je pa *Siti skoup* bio nepristrasan kad je reč o fudbalu?“

Martin je i kad se smeši izgledao snuždeno, ali im je razgovor na neko vreme skrenuo misli sa sadržaja mejla. U kome je pisalo da će se u podne u prostorijama Upravnog odbora održati sastanak svih zaposlenih. Svi treba da dođu.

Prostorije upravnog odbora *Siti skoupa* nisu bile dovoljno velike kako bi se u njih smestili svi zaposleni novinari, pa su se zbili rame uz rame u ograničenom prostoru dok su čekali da dođe rukovodstvo. Brujalo je od žamora dok su ljudi spekulisali o tome kakve će im novosti saopštiti upravnik, Erni Džonson. Šeridan je ćutala. Razmišljala je o mogućim ishodima, i nijedan joj se nije sviđao.

Najgore bi, naravno, bilo da se novine ugase. Ali to je bilo nezamislivo. *Siti skoup* je, sa svojom opširnom sportskom rubrikom, postojao od kad ona zna za sebe. Čak i pre nego što je tu dobila posao, čitanje tog lista oduzimalo joj je znatan deo nedelje. A kada su je konačno primili, nije mogla da veruje. Uprkos tome što je studirala novinarstvo da bi pobegla od sporta, i što je želela potpuno drugačiju karijeru, pokazalo se da je to najbolji posao na svetu.

Šeridan Grej je odrasla u porodici zaluđenika za sport. U kući Grejovih bilo je obavezno odgledati *Utakmicu dana*, *Sportsko veče* i *Tribinu* (kao i svakog dana nabaviti *Siti skoup*, koji su svi smatrali za novine s najboljom sportskom rubrikom u zemlji). Šeridanin otac i oba brata igrali su i fudbal i keltski fudbal, a mama joj je bila nastavnik fizičkog. Ali Šeridan nije bila opsednuta kao njeni roditelji i braća, i (kada bi bila stoprocentno iskrena, premda to nikad ne bi naglas izgovorila) nije volela da se takmiči s drugim ljudima. To je bilo u suprotnosti sa uverenjima svih ostalih članova porodice, koji nisu verovali da je važno učestvovati, a ne pobediti; što se njih tiče, pobjeda je bila najvažnija.

Šeridan nije znala zbog čega ju je takmičarski gen, toliko izražen i kod njenih roditelja i kod braće, zaobišao u širokom luku, ali omiljena sportska aktivnost bila joj je da trči sama, da nikog ne pokušava da pobedi, čak ni da postavi lični rekord. Uživala je u džogiranju, to ju je opuštalo, a relaksacija joj je bila neophodna, mada retko moguća u domaćinstvu Grejovih, uvek unetom u utakmicu u kojoj učestvuje neko od njih.

Tokom dobrog dela njenog detinjstva podrazumevalo se da će vikende provoditi kraj terena s majkom Alis, i da će biti umotana u proštepanu vetrovku, tople rukavice i pletenu kapu kako bi se zaštitila od hladnoće dok bi navijala za muške članove porodice. Nakon toga bi usledile beskrajne, ponekad i vatrene diskusije o utakmici. Analizirali bi trenerov izbor, kao i izvedbu tima, protivničku strategiju, čak i to koliko je podrške koji tim dobio. Šeridan bi slušala razgovor, ali nije u njemu učestvovala. Što se nje tiče, ona je svoj doprinos dala time što je urlala sve dok joj grlo nije bilo skroz odrano.

Njena braća, Met i Kon, odabrana su da igraju u dablinskom timu keltskog fudbala čim su stasali za njega, što je po mišljenju cele porodice bio vrhunac uspeha. Napravili su veliko slavlje kad je vest obelodanjena, i Alis je (premda nije nešto bila čuvena po kulinarskim sposobnostima) ispekla ogromnu četvrtastu tortu koju je ukrasila tako da izgleda kao fudbalski teren. Na svaki gol je bila smeštena po

jedna plastična figurica u zelenom dresu, to su bili Met i Kon, a sudija na sredini terena bio je njihov otac, Pet.

Šeridan pomisli kako je baš loše ispalo što je u vreme dok su joj braća bila u dablinskom timu došlo do recesije, inače bi bilo još većih i lepših slavlja koja bi obeležila još značajnije uspehe. Ipak, mediji su redovno hvalili mlade Grejove, kako su ih zvali, zbog enormnog truda za okružni, pa i za lokalni klub, koji bi svaki put pobedio u ligi, neretko zbog spektakularnog pogotka jednog ili drugog brata.

U trenucima kada su ti izveštaji svečano čitani naglas (uvek iz *Siti skoupa*), Šeridan bi bila ponosna na svoju porodicu, ali bi se osećala izdvojeno. Nije razumela zašto su se Met i Kon ponašali kao da su im sve lađe potonule ukoliko bi njihov tim izgubio, zašto bi lupali nogama i treskali vratima po kući, zašto tada s njima nije moglo da se razgovara. I Alis i Pet kao da su smatrali da je to potpuno normalno ponašanje, ali se Šeridan pitala zašto se, pobogu, jednostavno ne pomire s tim. Navikla je da ljudi pričaju da je to samo igra, ali što se Grejovih ticalo, bilo je to mnogo više.

Kako je rasla, sve je više gubila strpljenje s njihovim opsesijama. Želela je da živi u kući u kojoj se neće saplirati o kopačke čim uđe, niti će je u kuhinji svakodnevno pozdravljati hrpa dresova koji se suše. Žudela je da povremeno s nekim priča o kosi i šminci (o čemu je znala tragično malo) umesto da većito sluša o penalima i faulovima. Međutim, nije imala s kim. Alis se nije nešto posebno opterećivala frizuram i negom tela. Bila je visoka žena u dobroj kondiciji, sedu kosu je šišala na kratko, a glavni proizvod za negu bila joj je hidratantna krema za lice koju je držala na polici u kupatilu između muškog dezodoransa i gela za kosu. Ako ćemo pravo, ni Šeridan ne bi mogla za sebe da kaže da je ekspert za negu i lepotu. Uprkos redovnom džogiranju, nije bila vitka i žilava kao trkačice. Nije bila mršava i elegantna, već krupna poput svoje braće, širokih ramena i nalik na kameni kip, pritom se beskrajno bolje osećala u farmerkama i džemperu nego u haljini i na visokim potpeticama. S vremena na vreme bi sa prijateljicama otišla u brzopleti šoping, ali

bi najčešće bivalo tako da suknjice i čizme uz nogu koje su joj se prilikom kupovine činile kao dobra ideja završe nenošene i zaturene u ormanu, a da ih nijednom ne stavi na sebe. Svedočanstvo da su joj se na sopstvenom telu najmanje sviđale butine.

Njeni odnosi sa suprotnim polom bili su na umnogome podjednako udobni kao i odeća kakvu je volela da nosi. Za razliku od mnogih prijateljica, ne bi joj maca pojela jezik kad se nađe pred momkom koga nikad pre nije srela. Bila je naviknuta na to da joj kroz kuću stalno prolaze kršni fudbaleri i igrači Keltskog atletskog udruženja, i opušteno je ćaskala s njima – naročito zato što su uglavnom pričali o utakmicama na kojima su igrali i koje je i ona gledala. Znala je da muškarci nisu nikakva misteriozna stvorenja koja će vam magično promeniti život. Znala je da mogu da se unerveže i zabrinu isto kao i devojke – mada, da budemo iskreni – najčešće oko nekih drugih stvari. Met i Kon bi se retko unervozili zbog izlaska s devojka; utakmice su ih više brinule. Ipak kada se Kon uzrujao oko toga gde da izvede ljupku Bevan Dickinson na prvi sastanak, Šeridan je bila ta koja je pretpostavila da bi Bevan verovatno više uživala u tome da u toplom bioskopu gleda film *Džeri Magvajer* nego da po kiši stoji na tribinama i gleda utakmicu Irske lige; a kad Met nije imao pojma šta da pokloni devojci za osamnaesti rođendan, uporno ga je uveravala da bi se Melisi više dopao lep ženski sat od kabaste stvari s više funkcija i dva tajmera koju je on imao na umu. Momci bi se uvek iznenadili kad im ona predloži ženskaste stvari, ali bi bili zahvalni za dobre savete. Zauzvrat bi se potrudili da je odvrate od momaka za koje su smatrali da bi se samo poigrali njome i da nisu dovoljno dobri za nju (premda se nije uvek slagala s njima i potencijalne momke nije cenila samo po fudbalskom umeću).

Na kraju se pokazalo da se uglavnom viđa s momcima koje je srela na ovom ili onom sportskom događaju. Najčešće bi joj već znali i roditelje i braću, i kao da su je više posmatrali kao drugaricu nego kao devojku. Obično bi je izveli na ragbi utakmicu (u čemu je uživala) ili u mračne, sumorne barove (koji joj se baš i nisu sviđali; više je

voleda vedre, moderne gastro-pabove koji su postajali sve popularniji). Većina momaka bi joj pre ili kasnije rekla da je baš super izaći s nekim poput nje, pristojnom sortom devojke koja voli da se smeje, ume da razgovara o fudbalu, ragbiju i Keltskom atletskom udruženju, i u stanju je da se spremi za izlazak za manje od deset minuta.

Šeridan nije vređalo što je smatraju pristojnom sortom, a ne seks-simbolom. Na kraju krajeva, nije smatrala da bi njeno telo iko posmatrao kao seksi, a za šminku i odeću jedva da se zanimala. Nije joj smetalo da na usne nanese malo sjaja pre nego što izađe, ali joj je ideja da pre izlaska provede nekoliko sati ispred ogledala, poput nekih devojaka koje je znala, bila neizmerno dosadna. Osim toga, smatrala je da je znatno bolje biti neko ko ume da priča s momcima i ko se dobro slaže s njima (iako bi joj veze potrajale svega nekoliko meseci), nego neka od praznoglavih kikitavih devojaka za koje se muškima činilo da ih nikad neće razumeti, i na koje su gledali kao na trofeje koje treba osvojiti, samo kad bi znali kako. Šeridan je smatrala da po tom pitanju treba da bude zahvalna, i bilo joj je drago što joj suprotni pol nije nikakva misterija; zapravo, nekad bi joj se činilo da previše zna o njima i o njihovim interesovanjima. Međutim, povremeno bi se među prijateljicama osetila kao uljez, jer nije mogla opušteno da učestvuje u zanesenim razgovorima o zgodnim frajerima. Pitala se hoće li ikad sresti nekoga koga ne bi mogla da izbaci iz glave, od koga će osetiti slabost u nogama, ili zbog koga će pomisliti da vredi bola da provede veče depilirajući noge i čupajući obrve. Sumnjala je u to.

Osećaj da je autsajder se protezao i na njenu rođenu kuću, mada iz drugačijih razloga. Kad god bi videla Metove i Konove trofeje, simbole njihovog uspeha, ponosno istaknute u vitrini od orahovine u uglu sobe, i svoj trofejčić kraj njihovih, jedini koji je ikad dobila, osetila bi se kao da tu ne pripada. Taj trofejčić je bila plastična medalja za turnir u malom fudbalu za devojčice mlađe od deset godina (nije bio čak ni pravi turnir, više nešto smišljeno da devojčice šutiraju loptu unaokolo i izmore se dok njihove majke u klupskoj kući ćaskaju uz čaj, pritom su sve učesnice dobile medalju).

Nije želela da bude jedna od glupačica, ali ni rezervna devojka kojoj se momci obrate kad nemaju s kim da izađu. (U posljednjem trenutku su je naročito zivkali Metovi prijatelji kad god im je bio potreban neko za izlazak, a znali su da će ona umeti da se unese u duh prilike, kakva god ona bila.) Nije morala da bude pobednica, ali nije želela ni da bude večita gubitnica u porodičnom domu ispunjenom testosteronom. Uglavnom se dobro osećala u sopstvenoj koži, ali je ponekad bilo teško biti jedina koja se koliko god se trudila ne uklapa.

I Met i Kon su nakon srednje škole upisali fakultet, odabравši poslovne studije s nadom da će im posao ostavljati obilje vremena koje bi posvetili igranju za svoj tim. Šeridan je znala da nema ono što je potrebno za poslovnu ženu, i želela je nešto od čega će napraviti karijeru. Alis joj je predložila da uradi isto što i ona i da postane nastavnik fizičkog vaspitanja (rekla joj je da je možda slaba na takmičenjima, ali da odlično zna kako šta treba da se uradi). Šeridan je smesta odbacila tu ideju. Želela je da radi nešto potpuno drugačije od onoga čime se bavio ostatak porodice. Bilo joj je potrebno da se probije nečim svojim.

Iz hira je odlučila da studira novinarstvo, najviše zbog toga što ju je jedna od nastavnica pohvalila za izveštaj o školskoj modnoj reviji. Gospođica Kavana je izjavila da joj je članak upečatljiv, da su svi koji su ga pročitali lako mogli da zamisle reviju. Pitala je da li Šeridan veoma voli modu.

Bilo je to pitanje na koje je Šeridan dobila napad smeha, a gospođica Kavana, shvativši da su haljine koje su dizajnirali modni kreatori namenjeni ženama koje deluju kao da bi ih povetarac oduvao pre nego korpulentnim devojkama poput Šeridan, činila se prikladno posramljenom. Šeridan joj je rekla da ne brine, da je uživala dok je pisala taj članak, jer je o nečemu što je toliko drugačije od stvari koje ona zna, na šta je gospođica Kavana odahnula od olakšanja; a Šeridan je onda izjavila da niko ne bi ozbiljno shvatio modnog novinara poput nje koja uživa u hrani i nikad nije na blic-dijeti. Gospođica

Kavana je pokušala da je razuveri, ali je Šeridan znala da ova gubi vreme. Svejedno, pomislila je kako bi možda mogla da postane istraživački novinar i da joj se jednog dana ime nađe ispisano velikim slovima ispod priče koja bi bila dodata gomiletini isečaka, o Metovim i Konovim uspesima na terenu, koje je Alis čuvala. I možda bi se onda konačno osetila kao da je i ona uspela u nečemu.

Međutim, kada se kvalifikovala, ekonomska situacija je postala živa beda, i bilo je teško dobiti ma kakav posao. Umesto da, kao što se nadala, smesta bude u poslom pretrpanoj redakciji, dospela je u dnevne novine, u rubriku s malim oglasima, sa zadatkom da se stara o oglasima lične prirode kao što su objave rođenja, venčanja i smrti. Nije joj bila neophodna fakultetska diploma da bi umela da pribeleži detalje o sahrani, ali bi svaki put razmišljala o tim osobama, o tome kakav im je bio život i koga su sve ostavili iza sebe. Najviše je volela objave rođenja, i zabavljala bi se nagađajući kakav će život bepečke imati uz ime koje su mu dali roditelji. Odredila je da će Samante biti lepe plavuše i da će se udati zarad novca. Devojčice po imenu Kejt će biti negovane, i izrašće u poslovne žene predodređene za uspeh. Sve Džeki će biti sportistkinje. Da su Pet i Alis nju nazvali Džeki, možda bi i ispunila njihove sportske snove, kakvi god oni bili.

Zapravo, odabrali su da je nazovu po Martinu Šeridanu, petostrukom dobitniku zlatne medalje na Olimpijadi. Martin je rođen 1881. godine u Boholi u okrugu Mejo, osvojio je tri srebra i jednu bronzu predstavljajući Ameriku u bacanju diska, bacanju kugle, skoku uvis i skoku udalj. Pet i Alis su očigledno verovali da je on neko na koga će se Šeridan ugledati, ali je sve što se zapravo desilo bilo to da su je nemilosrdno zadirkivali zbog dva prezimena (jednom prilikom je izjavila da bi je pošteđelo mnogo muka da su dodali „a“ na njegovo ime, ali je Alis odmahнула glavom i odgovorila da je Šeridan čvršća od Martine).

Kad je videla oglas za reportera-pripravnika za sportsku redakciju *Siti skoupa*, skoro da se nije ni baktala s prijavljivanjem. Želela je da

se bavi ozbiljnim vestima, da izveštava o kriminalu i politici, a ne o fudbalskim utakmicama. Ali mali oglasi su je sve više izluđivali, i pomislila je da bi posao bilo kakvog izveštača bio bolji od toga.

Kad je dobila ponudu, iznenadilo ju je koliko se obradovala. Još više ju je iznenadilo kada je otkrila koliko uživa u tom poslu.

Nikad nije ni pomislila da će imati ikakve koristi od svog onog navijanja za Meta i Kona; niti da je toliko naučila iz rasprava o utakmicama kod kuće; niti da toliko zna o pobednicima i drugim i trećim mestima iz velikog broja raznoraznih događaja. Njeno enciklopedijsko poznavanje pobednika u fudbalu širom Irske prilikom intervjua je zaprepastilo Martina Pauela. A njena analiza nedavne fudbalske utakmice Republike Irske ubedila ga je da je ona najbolji kandidat za taj posao.

„Nikad još nisam sreo nekoga ko toliko zna“, rekao joj je. „U stanju si da u jednoj rečenici objasniš pravilo o ofsajdu.“

„Pravilo o ofsajdu obično iskomplikuju muškarci koji vole od toga da prave nekakvu misteriju“, veselo je odgovorila. „Kao i od većine sportskih pravila.“

„Ukoliko pišeš podjednako jasno kao što pričaš, mislim da ti se smeši lepa budućnost u ovim novinama“, prokomentarisao je Martin.

Šeridan nije mogla da se ne osmehne na to. Rečeno joj je da je lepa kad se smeši (to je izjavio Deko Grejndžer, tri izlaska i mnogo vežbi iz ljubljenja), ali bi Martin često rekao da Šeridan kada se osmehne, liči na srećnog koker španijela, s tom sjajnom kosom oko velikodušnog lica, i velikim zlatnosmeđim očima koje sijaju od entuzijazma. Sama Šeridan nije bila sigurna da je poređenje s koker španijelom kompliment, ali je pretpostavljala da je to bolje nego kada bi bila upoređena s džek rasel terijerom. Martin joj je rekao da ga je na razgovoru za posao osvojila osmehom, iako joj je nedostajalo iskustvo koje su imali drugi kandidati. Ipak bilo je nečeg u vezi s njom što mu je govorilo da je pronašao pravu osobu za tim.

Šeridan je to definitivno bila.

Isprva su je slali da pokriva lokalne događaje s kojima niko drugi nije hteo da se gnjavi. Nije joj smetalo čak ni kad bi se izgubila tražeći mali klub u nedodžiji. Vozila je svoju dve godine staru folksvagen bubu širom zemlje i ponovo se nalazila kraj terena, izložena vetru, samo što je ovog puta hvatala beleške umesto da urla, dok ne promukne.

Međutim, kasnije je njeno mišljenje bilo to koje je važilo, njene reči su ljudi čitali i ponekad reagovali na njih, tako što bi pisali novinama kako bi iskazali svoje viđenje o tome.

„Oduvek sam znala da ćeš jednog dana pronaći svoju svoje utočište“, rekla joj je Alis jedno veče dok je čitala članak koji je Šeridan napisala o utakmici između rivalskih klubova Irske lige, Šamrok roversa i Šelburna. „Ovo je sjajan izveštaj.“

„Hvala.“

„Kao što vidiš – vredelo je što smo te toliko vodili na utakmice.“

„Jeste.“

„Sigurna sam da je golmanu pozlilo kad nije odbranio taj penal.“

„I navijačima je.“

„Jesi li uživala u utakmici?“

„Naravno. Nekako je baš fino kad gledam, a nije me briga ko će pobediti.“

Alis je izgledala užasnuto. „Uvek treba da te bude briga ko će pobediti.“

„Lipsala bih od napora tako“, rekla je Šeridan. „Ne možeš svaki put da biraš stranu. Ljudi ne žele da znaju za koga ja navijam, zanima ih kakva je bila utakmica.“

„Hm.“ Alis nije zvučala ubeđeno u to.

„Da navijaš za Hupse, ne bi želela da pomisliš da prilikom pisanja navijam za Reverse, zar ne?“

„Ne bih“, priznala je Alis.

„U svakom slučaju, Martin Pael je vrlo zadovoljan kako radim“, rekla je Šeridan.

„Odlično.“ Alis je zvučala srećno zbog toga. Onda je iz kuhinjske fioke uzela makaze.

„Šta radiš?“, upitala je Šeridan.

„Sečem izveštaj“, odgovorila je Alis. „To je prvi na kome su te potpisali.“

„Znam.“ Šeridan nije želela da se hvali time što su je potpisali u novinama, ali je zapravo bila vrlo uzbuđena zbog toga. A zbog toga što je i njena majka bila srećna bila je posebno zadovoljna sobom.

Tokom narednih godina koje je provela kao novinar bilo je sve više članaka ispod kojih su je potpisivali. Bilo ih je toliko da je Alis prestala da ih iseca. Šeridan to nije smetalo. Pronašla je svoje mesto. I konačno se osećala kao da je i ona jedan od pobednika u porodici.

Prestala je s prisećanjima kada je Erni Džonson ušao u prostoriju. Po izrazu njegovog lica videla je da ne donosi dobre vesti. I ostali su to videli, pa je krenuo tih, nervozan žamor, dok Erni nije podigao ruku zahtevajući tišinu.

Pričao je o slavnom statusu novina tokom trideset godina i o sjajnim člancima koji su objavljeni u njima. Onda je prešao na podsećanje da su vremena teška, da je naročito teško za štampane medije, da su im takmaci žestoki i da ne mogu da nastave tako, s finansijskim gubicima.

Novinari su očekivali najgore. Slika koju im je Erni predstavio bila je toliko sumorna da pojma nisu imali kako bi novine mogle da prežive još jedan jedini dan. A onda se Erni osmehnuo.

„Do prošle nedelje se činilo da će se *Siti skoup* ugasiti“, reče on. „Ali, drago mi je što mogu da vam kažem da smo dobili priliv novca od investitora koji je otkupio deo deonica naših novina.“

Ponovo je krenuo žagor. Naravno da se govorkalo o novim investitorima, ali su sumnjali da bi iko hteo da se petlja s novinama koje propadaju.

„To je dobra vest“, reče Erni. „Loša vest je ta da su nam troškovi i dalje preveliki. Žao mi je što moram da kažem da će čak i uz ovaj priliv novca biti otpuštanja.“

Žagor se pojačao dok su se ljudi okretali jedni drugima, svi su bili zabrinuti hoće li biti otpušteni, ali i hoće li novine ostati verne svojim idealima ukoliko se broj reportera još više smanji.

„Već sam se mnogo puta konsultovao s našim investitorom“, reče Erni. „Do kraja nedelje ćemo stupiti u kontakt sa svima vama, za otpremnine.“

„Pa, šta misliš o svemu tome?“, upita Talija Brejon dok su se vraćale u redakciju. Talija je u svakom pogledu bila modni urednik, s kosom boje meda koja joj se spuštala do ramena, visokim, vitkim telom, besprekorno našminkanim licem, dok su joj komadi odeće koji ne izlaze iz mode bili veličine nula.

Šeridan je znala da se ljudi često iznenade kad saznaju da njih dve ne samo što zajedno rade u *Siti skoupu*, već i dele stan u Kilmajnhamu, na nekoliko kilometara od novinskih kancelarija. Talija je tražila cimerku otprilike u isto vreme kad je Šeridan tražila stan. Pet se penzionisao i održao obećanje dato Alis da će se vratiti u njeno rodno mesto Keri. Do tog trenutka su sva njihova deca bila zaposlena i brinula sama o sebi, pa su rešili da prodaju kuću u Dublinu. Kad je Šeridan videla Talijin mejl u kome traži cimerku, smesta je odgovorila, premda u to vreme još uvek nije dobro poznavala modnu urednicu.

Izašle su na kafu kako bi razgovarale o tome. U vreme dok je radila na malim oglasima, Šeridan bi smestila Taliju među Samante i svakako bi bila u pravu kada je reč o glamuru. Premda je Talija ličila na modele o kojima je toliko pisala, bila je i jedna od najprizemnijih osoba koje je Šeridan ikad srela. Svejedno, nije mogla da ne pomisli da bi zajednički život s nekim ženstvenim poput Talije bilo iskustvo koje bi joj u potpunosti promenilo život.

Nije ispalo baš tako, pošto se Talija po kući radije kretala u udobnim trenerkama i patikama nego u markiranoj odeći (mada je ona birala *adidas* sportsku garderobu koju je dizajnirala Stela Makartni), a stan nije bio u ružičastim nijansama kao za devojčice već kul i šik; međutim, pokazala je Šeridan kako se koriste korektor